

កម្មវិធីបង្ហាញ ហើយនិទានប្រាប់

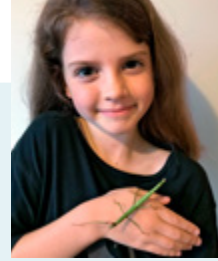
កាលពីខ្ញុំនៅក្មេងជាងនេះខ្ញុំបានមានជំងឺស្បែក ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានសូមព្រះវរបិតាស្នាក់ជាម្តងរាល់ថ្ងៃដើម្បី

ព្យាបាលខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានរៀនអត់ធ្មត់ ហើយប្រាំឆ្នាំក្រោយមកខ្ញុំបានជាសះស្បើយ ។ ខ្ញុំដឹងថាព្រះវរបិតាស្នាក់ព្រះការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ជួយ យេ អាយុ ១២ ឆ្នាំ ខេត្តភ្នំពេញ ប្រទេសកូរ៉េ

ឫស្សីមិត្តរបស់ខ្ញុំខ្លាចភ្នែក ។ ពេលមានភ្នែកខ្លះបានមកជិតយើង ខ្ញុំបានធ្វើសំឡេងស៊ីៗឲ្យភ្នែកទៅឲ្យឆ្ងាយដើម្បីកុំឲ្យនាងខ្លាច ។

ហៃមេ ហេស អាយុ ៧ ឆ្នាំ ទីក្រុងម៉ាញុក ប្រទេសម៉ូល្យាប៊ីគ

ខ្ញុំចូលចិត្តយកសត្វល្អិតធ្វើជាសត្វចង្ហើម ។ សត្វល្អិតមួយបានឈឺខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានថាវានឹងបានជា ។ នៅព្រឹក

បន្ទាប់ ខ្ញុំបានមើលទៅក្នុងទ្រុងរបស់វា ហើយវាបានជាសះស្បើយ ។ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះវរបិតាស្នាក់បានព្រះការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ។ ចានី ស៊ី អាយុ ៨ ឆ្នាំ ទីក្រុងវ៉ាលីងចុន ប្រទេសនូវវេល្យែរ

ប៉ារបស់ខ្ញុំបានដាច់សរសៃឈាមខួរក្បាល ហើយបានទៅមន្ទីរពេទ្យពេលខ្ញុំអាយុប្រាំពីរឆ្នាំ ។ គាត់នៅតែស្នាក់នៅមន្ទីរពេទ្យ ពេលខ្ញុំបានឈានចូលអាយុប្រាំបីឆ្នាំ ។ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តរង់ចាំរហូតដល់ប៉ាខ្ញុំចេញពីមន្ទីរពេទ្យដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក និងបញ្ជាក់ ។ វាគឺជាថ្ងៃដ៏សប្បាយបំផុតសម្រាប់ខ្ញុំ ។ រឿម អិម អាយុ ៩ ឆ្នាំ ទីក្រុងយ៉ូនស្មេនដី ប្រទេសអូស្ត្រាលី

មីហ្គែល ជី អាយុ ៧ ឆ្នាំ ទីក្រុងឡូរេអន ប្រទេសមិកស៊ិកូ

« កុមារនៅជុំវិញពិភពលោក » អាលេកហ្សា ដាប់បលយ អាយុ ១០ ឆ្នាំ ទីក្រុងអេរីយ៉ា ប្រទេសកូស្តារីកា

ថេលខ្ញុំទៅសាលារៀន សិស្សខ្លះចូលចិត្តកម្រងរឿងគួរឲ្យខ្លាច ។ ពួកគេបានប្រាប់រឿងមួយដល់ខ្ញុំ ដែលពិតជាបានចាប់ផ្តើមរំខាន ដល់ខ្ញុំនៅពេលយប់ ។ យប់មួយ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តអធិស្ឋានទៅព្រះវរបិតាស្នាក់ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំគិតពីវា ហើយទ្រង់បានជួយខ្ញុំគេងលក់ជាម្តងរាល់យប់ ។ ពេលនោះហើយដែលខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំអាចអធិស្ឋានទៅកាន់ទ្រង់នៅកន្លែងណាក៏បាន និងពេលណាក៏បាន ។ អេឆែវែល ជី អាយុ ១១ ឆ្នាំ ទីក្រុងអូឡានបាតា ប្រទេសម៉ុងហ្គោលី

JUNIA/GETTY IMAGES